

na shvaćanja mnogih o časnom i drugome nalaze negdje između bića i ne-bića.« I nadalje: »Prije smo se složili da, ako se što takvo pokaže, treba reći da je to predmet mnijenja, a ne spoznaje.« I ponovno: »Za one koji gledaju mnoge lijepe stvari, a ne razabiru lijepo samo i ne mogu slijediti drugoga koji ih do toga vodi, i razabiru mnoga pravedna djela, a ono pravedno samo nipošto, i sve na taj način, reći ćemo da o svemu tome imaju mnijenje, a da ne spoznaju ništa od onog o čemu imaju mnijenje.« 5

Budući da se ovdje spominje *ono mnogo*, a to znači pojedinačne stvari podložne nastajanju, treba obratiti pažnju na to da se mnijenje po Platonovu nauku odnosi na njih iz kojih nastaje ono univerzalno sabrano, a svi peripatetičari i misle i naučavaju da je to predmet znanosti. Budući da je Aristotel ono općenito učinio predmetom znanosti, i neki mlađi drže, da je Aristotel time mislio na sokratovske ideje, te su napisali da se Sokrat i Aristotel u tome uopće ne razlikuju. 10 15

Što je predmet znanosti [na margini]

Ali oni vrlo daleko lutaju od cilja; naime, iz onih mnogih, malo prije navedenih mjesta, očito je kakva su to sokratovska <Aristotelovim> nasuprotna bića. Posve biće, τὸ μὲν παντελῶς ὄν, εἰλικρινῶς ὄν⁸, uistinu biće, ono što također naziva: »Što je uvijek na isti način, jednako je biće.« Tim se oblikom iskaza nerijetko služio i Aristotel kad je govorio o odvojenim bitima, ali za ono Aristotelovo *općenito* djelovanjem razuma sakupljeno iz pojedinačnog sam uči u 1. knjizi *O duši*: ἢ οὐδὲν ἢ ὕστερον, »Ili da je ništa ili nešto potonje.« 20 25

⁸ Usp. PLATO, R. 477.a.3 τὸ μὲν παντελῶς ὄν; PLATO, R. 478.d.6 – 7 τοῦ εἰλικρινῶς ὄντος.